

קאנוס און סיפור

דאסר גיזה בקדשים א"כ אתי תזבח לומר אבל גיזה כדקיימא קיימא ע"כ. ולא הבינתי קושיטם דהא איצטריך קרא דלא תזבח למעוץ בכוונה ולא תגזו בכוונה דאי מקרא בתזבח ולא גיזה נהי דאיסורא ילפינן מיניה אבל מלקות לא ילפינן דהא לאו הבא מכלל עשה הוא ואין לוקין עליה הגוזז בפסולי המוקדשין אע"ג דאיסורו בא מלאו הבא מכלל עשה דהא לאו הבא מכלל עשה הוא ואין לוקין עליה צ"ט ד"ה רבא. אבל אי לא היה כתיב ולא תגזו פשיטא שלא היה לוקה שום גזוז וצ"ע. ועיין בחדושי הרשב"א והר"ן שם שנראה מדעתם דס"ל שיש לדמות גיעולי נכרים לפסולי המוקדשין. ועיין במ"ש התוספות פ"ב דבכורות (דף ט"ו) אהיה דאמרין ואהני קרא למיקם עליה בלאו. אך ק"ל כפי כלל זה הא דכתיב ובת איש כהן כי תהיה לאיש זר כו' ומינה ילפינן שהחללה אינה אוכלת בתרומה וכמ"ש רבינו בהלכות תרומות ורבינו מנה בהל' סנהדרין פ"ט הללה שאכלה תרומה בכלל הלוקין ואמאי לא אמרי' שהיא במיתה משום דאהדריה קרא לאיסורא דוכל זר לא יאכל קדש וצ"ע. ועיין במ"ש התוס' פ"ה דע"ז (דף ס"ז) סוף ד"ה אר"י ובמ"ש בפ"ק דיו"ט (דף י"ב) ד"ה השוחט ודוק; הלכה ט

[ט] ואסור להרביע בבכור או בפסולי המוקדשין. מרן הביא על זה הסוגיא דפ"ב דמכות (דף כ"ג) דאמר ר' הושעיא המרביע שור פסולי המוקדשין לוקה ותמה ואמר ואיני יודע למה לא כתב רבינו שלוקה עכ"ד. ואני תמיה על מרן דאיך יתכן לומר שדברי רבינו הללו חוצבו מאותה סוגיא דמכות דהתם מדין איסור כלאים נגעו בה ומה שייך דין זה בהל' מעילה ואי משום דקא עסיק בדין פסולי המוקדשין לענין איסור גיזה ועבודה נקט נמי האי דינא דאיסור הרבעה אין זה דרכו של רבינו אלא לכתוב כל דין ודין במקומו הראוי לו ועוד דאמאי לא הביא ג"כ מימרא דרב יצחק דאמר המנהיג בשור פסולי המוקדשין לוקה שהוא דומה לאיסור הרבעה שהכל הוא מטעם דחשיב כשני מינים ומלבד זה כמה הלכתא איכא בפסולי המוקדשין וכלם כתבם רבינו במקומם הראוי להם. ע"ק דבכור זה דנקט רבינו שלא הזכיר שם בגמרא לא ידעתי במאי קא מיירי אי בבכור תם פשיטא דליכא איסור כלאים שהרי אין חולין וקדשים מעורבים וכן לפי פירוש ר"ת דקאמר דטעמא דלקי משום כלאים הוא משום דרחמנא קרייה כצבי וכאיל שהם שני מינים פשיטא דזה לא שייך בבכור תם ואי בהומם היינו פסולי המוקדשין ואם רצה לומר דבכור אף שקדם מום קבוע ללידתו אפ"ה אסור להרביעו משום דאכתי תורת חולין וקדשים יש עליו משא"כ במקדיש בעל מום קבוע דאין בה שום קדושה ואפילו קודם שנפדית אלא מדבריהם וכל שכן אחר שנפדית שהיא חולין גמורים כבר למדנו רבינו דין זה דבבכור אין חילוק בין נולד במומו לנפל בו מום אח"כ ותו אי מהאי טעמא נקט בכור אמאי שבקיה לבר זוגיה דבכור דהיינו מעשר שכולם שוין בדין זה ותו שאין דרכו של רבינו להביא דינים מסברתו כי אם מה שהוזכר בגמ'. אשר על כן נ"ל אחרי בקשת המחילה הראויה ממרן המלמדנו להועיל שדין זה שכתב כאן רבינו לא שייך לאותה סוגיא דמכות כלל ואותה סוגיא כבר הביאה רבינו במקומו הראוי לו כמנהגו הטוב בסוף פ"ט מהל' כלאים וכתב שהחורש או המרביע בשור פסולי המוקדשים לוקה משום כלאים ודברי רבינו הללו הם ברייתא מפורשת בפ"ב דמ"ק (דף י"ב) ת"ר אין מרביעין בהמה בחולו של מועד כיוצא בו אין מרביעין בבכור ולא בפסולי המוקדשין ע"כ. והדבר מבואר דמטעם איסור מלאכה נגעו בה דומיא דאיסורא דחול המועד וכן פירש רש"י בהדיא וכתב בבכור דקא עביד ביה מלאכה וכתוב לא תעבוד וכן פסולי המוקדשין טעם איסור ההרבעה הוא מטעם זה שהרי אסור הוא בעבודה וכמ"ש רבינו בדין ט' ותנן כיוצא בזה בפ"ב ממס' פרה מ"ד עלה עליה זכר פסולה והטעם משום עבודה ודין זה לא שייך כאן דקא עסיק באיסור עבודה בקדשים וס"ל דאינו לוקה ומש"ה כתב ואסור ולא משום דס"ל דעבודה בפסולי המוקדשין אינו לוקה משום דלא כתיב בה לאו בהדיא אלא נפיק איסורא מכלל עשה דכתיב תזבח ולא גיזה דהא אמרינן בפ"ב דבכורות (דף ט"ז) דהגוזז או העובד בפסולי המוקדשין סופג את הארבעים והטעם הוא משום דאהדריה קרא לאיסורא וכמ"ש הרשב"א והר"ן בפרק גיד הנשה יע"ש. וכבר הארכנו בכלל זה לעיל בפרקין דין ז' אלא טעמא דרבינו הוא משום דקרא לא הקפיד אלא שלא יהא הוא עובד בקדשים כדכתיב לא תעבוד אבל המרביע הוא אינו עובד בה אלא עושה פעולה שהבהמה הרובעת תעבוד בקדשים וזה לא הזכיר הכתוב אלא שחכמים אסרו דבר זה שלא יהא הוא סיבה שתיעשה עבודה בקדשים. וכן נראה מלישנא דברייתא שאין כאן אלא איסורא בעלמא דקתני כיוצא בו אין מרביעין בבכור כו' משמע דדומיא דאין מרביעין בחולו של מועד מיתנייא והתם פשיטא דאין איסורו כי אם מדרבנן וכמבואר ושאיני פרה דמיפסלא בעלה עליה זכר דשאני פרה דמעגלה ערופה גמר דכתיב בה אשר לא עובד בה הרי שהכתוב הקפיד דבעי שלא נעשית בה שום עבודה ומש"ה עלה עליה זכר פסולה שהרי נעשית בה עבודה אבל בקדשים לא הקפיד בה הכתוב שלא תיעשה בה עבודה אלא שאנחנו מוזהרין שלא לעבוד בה והמרביע אינו עובד בה אלא הרובע היא העובדה וזה פשוט. ולפי מ"ש האיסור הוא דוקא בשבהמת פסולי המוקדשין היא נרבעת אבל אם רובעת פשיטא דשרי שהרי אין כאן עבודה. [ביאור דברים אלו עיין בס' תשובת חת"ם סופר חלק י"ד סי' ש"ה]: הלכה י

[י] מותר לתלוש את השיער וכו'. ומיהו צריך שלא יזונו ממקומו דומיא דמ"ש רבינו לקמן בדין י"א ומכ"ש נפקא כדאיתא בגמ' (דף נ"ה) ולפי זה נראה דצריך שיהיה ביד ולא בכלי. ומ"ש אסור בהנאה. אפי' בתמימה ואפי' בתלש בידו לא אסור מן התורה כי אם מדרבנן כ"כ התוס' פ"ב דחולין (דף ל"ו) ובפ"ג דבכורות (דף כ"ה): הלכה יא

[יא] תולש את השיער מכאן ומכאן כו'. בגמ' (דף כ"ה) אמרי' אר"ל לא שנו אלא ביד אבל בכלי אסור. ולא ידעתי למה השינוי

שו"ת חתם סופר חלק ב (יורה דעה) סימן שה

Rabbi Asher Yablok | Head of School

Rabbi Yosef Adler | Rosh Yeshiva

Arthur J. Poleyeff | Principal

יראה בנחמה בעיר ה' שמה ה' ידידי הרב המאה"ג המופלג החרוץ כבוד מל"ה יאקב ני' אב"ד דק"ק נאדיש יע"א.

גל"ה הגיענו ונפשו היפה בשאלתו נידון בכור הנכנס לרעות בין העדר וממילא מרביע הנקבות אי אית ביה משום אי' מרביע ובפסולי המוקדשים ועיניו שפיר חזו במשנה למלך פ"א מה' מעילה ונפלאו דבריו בעיני מכ"ת אמרתי לבאר הענין בעזה"י ואף לעיקר הדין אי"ה המשנה למלך שם עמד מ"ט אין לוקין המרביע דלשון הרמב"ם וגם בברייתא במס' מ"ק משמע דמלקות ליכא ומזה המציא דהזכר הרובע אין בו משום מלאכה אלא הנקבה הנרבעת וכיון שאין האדם בעצמו עושה המלאכה אלא מביא עליה זכר שירביענה ועושה המלאכה באמצעו' הזכר ולא האדם עצמו עושה המלאכה ע"כ ליכא אלא אי' דרבנן והתפלא מכ"ת הא בכור זכר הוא והתני' אין מרביעים בבכור ולהמ"ל העיקר בהנרבעת קדשים והזכר אפי' חולין אבל זכר בכור אנקבה חולין ל"ל בה אומר אני אי משום הא ל"ק דמ"למ סמך עצמו אמ"ש בעצמו פ"ט מה' כלאים דלרמב"ם הא דמכו' כ"ב ע"א המרביע שור פהמ"ק = פסולי המוקדשים = לוקה [שנים ט"ס] משום כלאים מיירי בין קודם פדיון בין לאחר פדיון והוה ק"ל ברייתא דמ"ק דמשמע המרביע בבכור ופהמ"ק ליכא אלא משום עבודה בקדשי' ולא משום כלאים ותל' התם במ"ק מיירי בזכר ונקיבה שניהם פסולים מוקדשים ומשום כלאים ליכא דתרוייהו מין א' הוא וליכא אלא משום עבודה בקדשים ע"ש ולפ"ז יפה כ' כאן דאין אסור עבודה אלא בהנרבעת ומכל מקום בעי שגם הזכר פהמ"ק דאל"ה חייב משום כלאים וצדקו דברי מ"ל לפי דעתי.

אבל לדינא נ"ל דוחק לומר דהזכר אינו עובד רק הנרבעת ואנן איפכא שמעי' דאלמלא דכתי' בפ' עריות ונכרתו הנפשות העושות לשון רבים הוה ס"ד דהנקבה אינה בכרת דלאו עושה מעשה הוא רק הזכר וא"כ איך נאמר בקדשים בהיפוך ע"כ נ"ל דס"ל לרמב"ם דההרבעה בין בזכר בין בנקבה לאו עבודה דאוריית' הוא אף על גב דפרה נפסלה אם עלה עליה זכר משום עלה עליה עול אין ללמוד לאו דעובד בקדשים מפסול פרה ועגלה ואפשר עוד לומר בזכר חולין על נקבת פהמ"ק אפי' איסורא ליכא דעיקר עבודה בזכר העושה מעשה ועיי' היטב השגת הראב"ד פ"א מהלכות פרה הל' ד' וכן משמע לשון הברייתא המרביע בבכור ובפסולי מדלא קאמר פסולי מוקדשין כמו ברישא אין מרביעין בהמה בחש"מ ולא אמר אין מרביעין בהמה אע"כ בזכר מיירי שאין מרביעין זכר פסהמ"ק על נקבה חולין ומכל מקום אינו עבודה דאוריית' שילקה דהוה ק' לרמב"ם אי ס"ד איכא לאו במרביע קדשים א"כ כשהומם אח"כ ונעשה ב' גופים איך יחול עליו אי' הרבעת כלאים הא אין איסור חע"א = חל על איסור = ולית כאן לא כולל ולא מוסיף אע"כ משום עבודת קדשים ליכא לאו דהרבעה לאו עבודה דאוריית' היא וכשהומם הוא דאתי עליה איסור כלאים דהרבעה ומגו דחייל כלאים דהרבעה חל נמי כלאים דחרישה ומשול"ה המנהיג לוקה אע"ג דקודם שהומם נמי היה לוקה המנהיג דהוה עבודה גמורה מכל מקום חייל השתא בכלל אע"ג דיש לפקפק דלאו דהרבעה ולא דהנהגה ב' שמות נינהו מכל מקום אמרי' כולל דהכל שם כלאים הוא כנלע"ד בדעת הרמב"ם ומכל מקום נ"ל היינו המרביע בידים אבל להכניס הזכר לעדר אעפ"י שסופו לעלות על הנקבות לית לן בה דהרי אפילו בפרה דחמירה אם הכניסה לרבקה שתניק ואח"כ דשה מאליה לית לן בה וערמב"ם פ"א מפרה הל' ז' והרי מותר למסור הבכור לשומר לגוי ולרעותו ולגדלו אעפ"י שירביענו ועיי' /שו"ע יו"ד/ סי' ש"ג ש"כ סק"ו על כן נ"ל התר גמור.

וע"ד חבל קטן או רצועה קטנה שרוצים לקשור בו לסימן שלא יכשלו בו נראה לי דלאו עבודה ולא משא יתירה הוא יפה כ' מעלתו דאפי' פרה כל דלצורכה מותר כ"ש הכא ומה שהאריך מעלתו לדמות לר"פ במה בהמה כל נטירותא יתירה משא הוא בשבת ועובר משום למען ינוח אינו ענין לכאן דהכא לאו נטירותא יתירה ונראה אפי' בשבת מותר לצאת בו בכרמלית שלנו.

ידע מעלתו דאין ענין מלאכת שבת לעבודת קדשים הרי שנים עומדים א' טעון עליו משא אבנים כבד מאוד אשר כיוצא בו ודאי עבודה קשה הוא וחברו עומד בצדו אך חוץ למחיצה ובידו כגרוגרת פת אלא שעובר ד' אמות ברה"ר = ברשות הרבים = וזה הולך במשא אבנים שלו לפנים ממחיצה זה חייב וזה מותר לכתחילה לולי עובדא דחול ועיין /שו"ע יו"ד/ סי' ש"ה סעי' יו"ד /י/ ובט"ז שם.

ומ"ש מכ"ת כי הכהן שכבר קיבל הבכור ושוב קשה עליו טפולו הפקירו הפקר גמור כדינו תמהתי על דבריו מ"ט לא כייף ליה לטפל בו ואפי' בתחלה כשאינו רוצה לקבלו אחר שלשים יום כייפי' ליה לקבלו אם לא פשע הישראל שלא מכר און הפרה וכדומה ועיין היטב לשון הרא"ש בפסק שלו סוף מס' בכורות סי' ב' ויעיין בטש"ע סי' ש"ו ועוד מי נתן רשות להפקיר קדשי שמים וישלטו בו נכרים ויאכלוהו ומימי תמהתי על הצ"ח דפסחים במשנת כיצד מפרישין וכו' דכ' ליתנה לכהן ויבטל טרם יחמיצה והוא תמוה הא ביטול היינו הפקר ואי יבוא גוי וישלטו מי שבקי' ליה ליטול חלה אפי' טמאה וצ"ע והכא בנידון שלפנינו בכור תם שאינו ממונו של כהן אלא ממונו גבוה ואינו יכול לקדש בו אשה איך יכול להפקיר לעולם הוא בי גזא דרחמנא ועליו מוטל הטיפול עד שיומם וכופין אותו בשוטים ואחתום בברכה. פ"ב יום ה' ז' אב תקצ"ט לפ"ק. משה"ק סופר מפפ"דמ.

נימוקי יוסף מסכת מועד קטן דף ו עמוד א

בירושלמי מהו מנערה מוליכה ממקום למקום ומתוך כך הגללים מתנערים דכמאן דאמר להו עבדו דמי:

היה שכיר וכו'. אם היה הנכרי שבא לדייר השדה שכיר שבוע שמיטה מסייעין ומוסרין דכיון דמעיקרא לאו אדעתא דמועד אותם אין זה מכיין מלאכתו במועד:

בטובה. שבא הנכרי לדייר ברצון נפשו בלא שכר של כלום אין צריך למחות בידו:

במזונות. לאחר יל"ט יתן לו מזונות דמזונות לא מהזי כשכר ממש וכיון דמדייר נמי אינה מלאכה גמורה שרי:

במועד. בחולו של מועד אם בא הנכרי מאליו לדייר אף כי דעתו ליטול שכר מותר להניחו וליתן לו לאחר המועד שכר מיהו לומר לנכרי עבד ויהיבנא לך שכר לאחר המועד אסור דכל שאינו עושה אינו אומר לנכרי ועושה:

דלא כרבי יוסי. דהא תני במתניתין זולף וגף כדרכו משמע דלא בעי שינוי בדבר האבד ואפשר דהלכה כוותיה והכי ק"ל בעלמא ר' יהודה ור' יוסי הלכה כרבי יוסי:

למישע. פירוש שטחין חביותיהן מבפנים בזפת או במיני רבב שלא יצא כח היין:

סיני אמר. רב יוסף הוא דשמעתיה כסיני:

הלכה כר"י. שמתיר במתניתין לגוף החביות כדרכן משום פסידת היין ושכרא נמי אית בה פסידא כדאמר אביי בגמ':

כהלכות כותים. מה כותים היכא דאחזוק אחזוק דלא אחזוק לא אחזוק ומסתמא לא מהזיקין להו בשאר מצות כדאמרינן פרק הכל שוחטין (דף ד א) אף במועד מאי דשרו רבנן שרו מאי דלא שרו ולא גמרינן חדא מחדא:

עקריות. כאשה עקרה שאין לאדם ממנה שום פרי הכא נמי אין בהן אלא גופן:

כוזתא. חבית קטנה:

חביתא. חבית גדולה:

לפסידא. בחבית גדולה איכא הפסד מרובה שמזיק יין הרבה:

לטירחא. ובכוזתא איכא טורח מעט ולפיכך התיר לזפתה אבל בחבית איכא טירחא יתירא:

פטור אבל אסור. פטור מקרבן אבל אסור מדרבנן:

אף הלכות חול המועד. איכא דמותר לכתחלה כגון היכא דאיכא פסידא שמותר אפילו כדרכו:

פטור אבל אסור. דאין לוקין משום לאו דאע"ג דכתיב את חג המצות תשמור ואמרי' לימד על חולו של מועד שאסור בעשיית מלאכה וכל מקום שנאמר השמר פן ואל אינו אלא לא תעשה זה לאו שבכללות הוא ואין לוקין עליו והרמב"ן ז"ל פסק כשמואל דזופתין כוזתא וכרב דימי דזופתין חביתא:

חצדו ליה חצדא. פירוש קצרו ליה קציר של תבואה מבושלת כל צרכה ודבר האבד הוא:

Head of School: Rabbi Asher Zelig
Rosh Yeshiva: Rabbi Yosef Adler
Principal: Arthur J. Poleyeff

בני העיר מצוין שם שיכירו שמלאכתו של אבל הוא ודוקא בשבתות וימים טובים אבל בחולו של מועד נקט חול המועד ליתני חול ממש דחוץ לתחום אסור ויש לומר דאידי דנקט שבתות וימים טובים נמי בסופו חולו של מועד אי נמי נקט חוש"מ לרבנות אע"ג דלא שכיחא כולי האי אינשי דאזלי מדוכתא לדוכתא כמו בחול המועד הכי אסור:

סימן ח

ח מר זוטרא בריה דרב נחמן בנו ליה אפדנא במקבלי קבולת חוץ לתחום איקלע רבה ורב ספרא ורב הונא בר חיננא להתם ולא עיילו לגוויה ואיכא דאמרי איהו גופיה לא עייל לגוויה והאמר שמואל מקבלי קבולת חוץ לתחום מותר אדם חשוב שאני(ג) ואיכא דאמר סיועי מסייע בתיבנא בהדייהו:

סימן ט

ט רב חמא שרא לאבונגרי דבי ריש גלותא למיעבד להו עבידתא בחולא דמועדא אמר כיון דשרושי הוא דקמשתרשי לא מחזי כשכירות. פירוש סעודתם הן נוטלין ולא דבר אחר על כרחך האי שמשין מלאכה המותרת במועד היו עושין כגון תיקון הספסלים ואיצטבאות ואפילו הכי דוקא שרשווי אבל בשכר אסור שמע מינה דאסור בשכר אפילו מלאכה המותרת במועד דקבלת שכר דמועד כעובדא דחול דמאי וכיוצא בזה אמרינן לקמן בפרק בתרא (דף יט א) כותב אדם תפילין ומזוזה לעצמו(ד) ולאחרים בטובה פ"י בחנם אבל לא בשכר וכן פירש"י לקמן:

סימן י

י תנו רבנן מקבלין קבולת במועד לעשיתה אחר המועד ובמועד לא יעשו כללו של דבר כל שהוא עושה אומר לנכרי ועושה וכל שאינו עושה אינו אומר לנכרי ועושה:

תניא איך מקבלין קבולת במועד(ה) לעשותה לאחר המועד ובלבד שלא ישקול ולא ימדוד ושלא ימנה כדרך שהוא עושה בחול(ז):

סימן יא

יא תנו רבנן אין מרביעין בהמה בחולו של מועד וכיוצא בזה אין מרביעין לא בבכורות ולא בפסולי המוקדשין(ח):

סימן יב

יב תנו רבנן אין מדיירין שדה בחולו של מועד פירוש אין מכניסין את הצאן לדיר ליטול את זבלם אם באו מאיליהן מותר ואין מסייעין אותן ואין מוסרים להם שומר לנער את צאנם רבי אומר בשבת בטובה ב"ל"ט במזונות בחולו של מועד בשכר אמר רב יוסף הלכה כרבי כתב הראב"ד ז"ל ב"ל"ט במזונות פירוש אחר י"ל"ט יתן לו דמי מזונותיו אבל ביום טוב לא יאכל עמו דהא אין מזמנין את הנכרי ב"ל"ט (ביצה דף כא ב) ולי נראה דאף ב"ל"ט מותר שיאכל עמו שלא אסרו חכמים אלא לזמן את הנכרי שהוא רוצה לכבדו ומרבה מנות בשבילו אבל אם יש לישראל עבדים ושפחות נכרים אוכלים עמו ב"ל"ט ולא ראינו מי שנזהר מזה גם שליה נכרי שנשתלה לישראל אוכל עמו בבית ב"ל"ט:

סימן יג

יג מתני' וכן מי שהיה יינו בתוך הבור וכו'. גמ' א"ר יצחק בר אבא מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד דלא כרבי יוסי(ט) אמר רב יוסף הלכה כרבי יוסי:

סימן יד

יד בעו מיניה מרב נחמן בר יצחק מהו למישע חביתא דשכרא בחולא דמועדא. אמר להו סיני אמר הלכה כרבי יוסי דחייש לפסידא ושיכרא נמי איכא פסידא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכות מועד כהלכות כותים למאי הלכתא אמר רב דניאל בר רב קטינא לומר שהן עקרות ואין למידות זו מזו(י) דאמר שמואל זופתין כוזתא ואין זופתין חביתא ורב דימי מנהרדעא אמר זופתין חביתא ואין זופתין כוזתא אמר חייש לפסידא ומר חייש לטרהא והאי דקאמר זופתין חביתא מיירי בשלא כוון מלאכתו במועד אלא אירעו אונס שלא היה יכול לעשות קודם המועד אי נמי היה סבור שיהא יכול להמתין עד לאחר המועד ואירע דבר שאם ימתין יהא דבר אבד ובכה"ג איתא בירושלמי (הלכה ב) אמתני' דמי שהיה יינו בתוך הבור הא לכתחלה אסור אנן מה קיימין אם כשהגיע זמנו לבצור ולא בצר הוא חטא אנפשיה כלומר אפילו הוא דבר האבד כוון מלאכתו במועד הוא ואי בשלא הגיע זמנו לבצור יכול הוא קאים אלא כן אנן קיימין כשהגיע זמנו לבצור דסבר קאים ולא קם:

סימן טו

טו ואם הגיע זמן הבציר במועד אם יש לישראל כרם צריך הוא לבצור כמו כן פן יהיה לבער כשיבצרו השכנים סביבות כרמו כי יפרצו כרמו ויהיה למרמס וכיון שצריך לבצור מותר לדרוך וליתנו לחביות פן יפסיד וגם אם הנכרי רוצה ליתן יין בחובו נראה דמותר לקבלו במועד דכמציל מידו דמי* וכן אדם שצריך לקנות יין בבציר לצורך שתיית כל השנה ואם יעבור המועד לא ימצא כמו שנמצא במועד דבר האבד הוא ומותר לקנות לצורך כל השנה ומותר לקשור חביות ולזופתן ובלבד שלא יכוין מלאכתו במועד אמר אביי נקטינן הלכות מועד כהלכות שבת [דף יב ע"ב] יש מהן פטור אבל אסור ויש מהן מותר לכתחלה:

סימן טז

טז ת"ר(י) טוחנין קמה במועד לצורך המועד שלא לצורך המועד אסור ואם טחן והותר הרי זה מותר קוצצים עצים במועד לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור ואם קצץ והותר הרי זה מותר* מטילין שכר במועד לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור ואם קצץ והותר הרי זה מותר קוצצים עצים במועד לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור ואם קצץ והותר הרי זה מותר

